

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „GENERAL OPTICA” dla usług z klasy 42 (usługi optyczne) — wspólnotowy znak towarowy nr 2 436 798.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: General Óptica SA.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Generalóptica” dla przywozu i sprzedaży detalicznej aparatów optycznych, precyzyjnych i fotograficznych.

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie między innymi art. 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odnośnie do dwóch znaków towarowych występuje, a oznaczenie skarżącej chronione jest na poziomie krajowym.

Naruszenie zasady 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 polegające na tym, że OHIM nie zastosował się do obowiązku wezwania skarżącej do przedstawienia dowodu wcześniejszego używania, na które się ona powołuje.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2006 r. — Moreira da Fonseca przeciwko OHIM — General Óptica (GENERAL OPTICA)

(Sprawa T-320/06)

(2006/C 326/147)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alberto Jorge Moreira da Fonseca L^{da} (Santo Tirso, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Oehen Mendes)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: General Óptica SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r., doręczonej skarżącej w dniu 27 września 2006 r., wydanej w postępowaniu w sprawie unieważnienia nr 829C (Sprawa nr R 946/2005-1) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności lub — ewen-

tualnie — wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 436 723 „GENERAL OPTICA”, zgłoszonego w dniu 5 listopada 2001 r. i zarejestrowanego w dniu 31 stycznia 2003 r.

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „GENERAL OPTICA” dla usług z klasy 42 (usługi optyczne) — wspólnotowy znak towarowy nr 2 436 723.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: General Óptica SA.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Generalóptica” dla przywozu i sprzedaży detalicznej aparatów optycznych, precyzyjnych i fotograficznych.

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie między innymi art. 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odnośnie do dwóch znaków towarowych występuje, a oznaczenie skarżącej chronione jest na poziomie krajowym.

Naruszenie zasady 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 polegające na tym, że OHIM nie zastosował się do obowiązku wezwania skarżącej do przedstawienia dowodu wcześniejszego używania, na które się ona powołuje.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2006 r. — Moreira da Fonseca przeciwko OHIM — General Óptica (GENERAL OPTICA)

(Sprawa T-321/06)

(2006/C 326/148)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alberto Jorge Moreira da Fonseca L^{da} (Santo Tirso, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Oehen Mendes)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: General Óptica SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r., doręczonej skarżącej w dniu 27 września 2006 r., wydanej w postępowaniu w sprawie unieważnienia nr 830C (Sprawa nr R 945/2005-1) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności lub — ewentualnie — wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego nr 573 774 „GENERAL OPTICA”, zgłoszonego w dniu 10 lipca 1997 r. i zarejestrowanego w dniu 10 września 1999 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „GENERAL OPTICA” dla usług z klasy 42 (usługi optyczne) — wspólnotowy znak towarowy nr 573 774.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: General Óptica SA.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Generalóptica” dla przywozu i sprzedaży detalicznej aparatów optycznych, precyzyjnych i fotograficznych.

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie między innymi art. 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odnośnie do dwóch znaków towarowych występuje, a oznaczenie skarżącej chronione jest na poziomie krajowym.

Naruszenie zasady 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 polegające na tym, że OHIM nie zastosował się do obowiązku wezwania skarżącej do przedstawienia dowodu wcześniejszego używania, na które się ona powołuje.

Wniosek wniesiony w dniu 21 listopada 2006 r. — Manuel Espinosa Labella i in. (Almería, Hiszpania) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-322/06)

(2006/C 326/149)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Manuel Espinosa Labella i in. (Almería, Hiszpania) (przedstawiciel: Mª J. Rovira, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności włączenia TZW ES 611 0014 „Artos de El Ejido” do decyzji Komisji dotyczącej regionu śródziemnomorskiego i nakazana wyłączenia tego terenu z wykazu „terenów mających znaczenie dla Wspólnoty”, zawartego w tej decyzji;
- ewentualnie, obok wcześniejszego wniosku, stwierdzenie nieważności włączenia posiadłości położonych w miejscowości El Ejido na północ od Santa María del Águila we wspomnianej TZW, lub co będzie miało ten sam skutek, stwierdzenie nieważności włączenia posiadłości rolnych położonych pomiędzy szklarniami na północ od Santa María del Águila;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszy wniosek został wniesiony przeciwko decyzji Komisji z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (!) w zakresie, w jakim uznaje za teren mający znaczenie dla Wspólnoty teren ES 6110014 „Artos de El Ejido”, w całości, lub ewentualnie w zakresie, w jakim włączone zostały do tego wykazu określone posiadłości należące do skarżących.

Na poparcie swojego wniosku, skarżące podnoszą, że:

- Strona pozwana nie dokonała, sprzecznie z postanowieniami art. 4 dyrektywy 94/43/WE, odpowiedniej oceny propozycji Królestwa Hiszpanii dotyczącej włączenia „Artos de El Ejido” do wykazu terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty. Twierdzą w tym zakresie, że od chwili, gdy dowiedziały się o tej propozycji, wielokrotnie zwracały się do zajmujących się nim osób w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Ochrony Środowiska, dowodząc:
- duże zaludnienie tego terenu, które powoduje jego bezużyteczność jako odpowiedniego siedliska dzikich gatunków;
- brak wyznaczenia granic terenu, który zamierza się uznać za TZW, czy też, alternatywnie, nieprawidłowe wyznaczenie jego granic według granic prywatnych posiadłości, a nie według naturalnych cech charakterystycznych terenu;
- brak podstaw naukowych ochrony określonych gatunkach w posiadłościach rolnych położonych w obszarach przemysłowego i intensywnego rolnictwa szklarniowego.

W przypadku spornego TZW, dany obszar nie został wybrany prawidłowo, ponieważ administracja krajowa nie przedstawiła pełnego dowodu naukowego, do którego była zobowiązana. Tymczasem, nawet jeżeli administracja hiszpańska nie uczyniła tego, Komisja powinna była tego zażądać. W tym zakresie podkreśla się, że uzasadnienie decyzji, którą uznaje się dany obszar za obszar godny ochrony, wiąże się ze znacznym dowodem naukowym, który powinien spełniać kryteria ustanowione w załączniku III do ww. dyrektywy.